

REPORTATGE | AVUI COMENÇA EL FESTIVAL 30 DIES DE TERROR, AMB PRESENCIA DEL DIRECTOR I DE L'ACTRIU DE '54 DAYS'

Amb 'première' australiana

Ja són conscients que no els espera la catifa vermella, el 'photocall' ni la resta d'aparat típic dels festivals de renom, però igualment

Tim Lea i Michela Carattini van agafar l'avió per plantar-se, avui, al debutant 30 dies de terror, on presenten '54 Days'.

A. DORAL
Andorra la Vella

Lea va pensar que el destí cridava a la porta en veure la convocatòria del festival just quan es trobava amb el seu primer llargmetratge a les mans. Andorra no li era un lloc desconegut: en els seus anys al sector financer al Regne Unit havia fet alguna escapada per esquiar a les pistes del Principat. Soldeu, Arinsal, el Pas, són llocs que recorda. Així que vist i fet: va presentar *54 Days* al certamen i aquesta nit -amb *Candlestick*, del britànic Chris Presswell- es projectarà en la nit d'estrena (a la sala d'actes del comú d'Escaldes-Engordany, a partir de les 20.30 hores, amb entrada gratis). Projectió que, per atzar, acaba sent l'estrena mundial: la *première* hauria d'haver estat a la seva ciutat, a Sydney, però allà les dates es van posposar.

La petitesa del festival, que prova fortuna per primer cop, o la del país mateix, no preocupen Lea: "Ho veníem parlant en el cotxe [amb Carattini, l'actriu que l'acompanya], que Andorra és un país petit que ha de lluitar per fer-se sentir, i nosaltres, com a cineastes independents, també." Així que d'alguna manera, conclou, "nosaltres també som Andorra". I la seva presència al país també té a veure amb el desig de donar suport al certamen, impulsat per un parell de joves, Jaume Benedito i Carolina Alarcón, que l'han tirat endavant amb esforç i un pressupost de prop de cent euros.

24 HORES DE VIATGE

Lea arribava ahir al Principat des d'Anglaterra. Però Carattini havia fet el viatge des d'Austràlia: quinze hores fins a Dubai, on va fer nit, i un altre vol de quasi vuit fins a Barcelona. Per fer el de tornada dissabte. De mare alemanya i pare americannopanameny, "sabia d'Andorra, perquè vaig créixer a Alemanya, però mai no hi havia estat". I fer un trajecte tan llarg per tan poc temps? "No, encantada, encantada, un nou lloc per explorar."

54 Days es mou entre la ciència-ficció i el terror psicològic: un grup de persones queden aïllades després d'una tragèdia nuclear; no poden sortir i ningú no els pot ajudar. En poc temps comencen a esgotar-se aigua i aliments: algú hauria de sacrificar-se. En la ment quan va escriure el guió, confirma Lea, la tragèdia dels Andes i altres fets, també

Els australians Michela Carattini i Tim Lea, actriu i director, per Carlemany poc després d'arribar al país.

FERNANDO GALINDO

Carattini va volar des d'Austràlia per a l'estrena, avui

El film, de la ciència-ficció al terror psicològic

reals, similars: el 1876 una comunitat religiosa que viatjava entre Missouri i Los Angeles va quedar bloquejada per la neu; un d'ells havia de morir per permetre viure la resta, però el suïcidi no es podia contemplar, així que es van jugar que dues persones lluitessin entre si a vida o mort.

Situacions extremes on Lea i Carattini volen explorar el comportament humà. A ella aquest interès li arriba per moltes vies: té formació en psicologia -carrera que va triar, explica, perquè l'11 de setembre del 2001 estava a Nova York i li van causar commoció alguns comportaments humans- i en criminologia. A Sydney va ser treballadora social, però no fa gaire va decidir tornar a l'actuació, que era la seva vocació primerenca: havia debutat als catorze anys i s'havia fet un nom al teatre musical. Ho diu i ho demostra, amb una impressionant interpretació a

capella, enmig de la cafeteria, del tema central de *Cabaret*. I amb aquests dots no vol seguir cantant? "El musical no estimula la intel·ligència; bé, *Cabaret* va ser un cas inusual, però en general és un munt de *happy tappy* i prou."

TERRITORI D'EXPERIMENTACIÓ

Així que tots dos estan d'acord que el comportament humà, més enllà de l'anècdota en si del film, és el que interessa. Sense descuidar l'embolcall per als amants del gènere. El rodatge -després de quatre setmanes d'assaig- va ser territori d'exploració. Amb experiments com sortir tot l'elenc una nit de copes per Sydney ficats en la pell dels seus personatges, i comportar-se com ells fins i tot davant de família i coneguts. Trobar el final de la història també va ser una aventura: Lea n'havia escrit seixanta de diferents. Amb un de preferit. Però volia que els seus perso-

natges, amb les seves accions -va deixar carta blanca a la improvisació- confluïssin fins arribar al final definitiu. Que va coincidir amb el desitjat.

54 Days (es projecta en VOSE) és un film de pressupost curt però que ha incorporat 116 persones. "I totes han cobrat, no gaire, però han cobrat." Com aconseguir-ho? "Qüestió d'eficiència", assegura el realitzador.

Els diners són importants, reconeix Lea, "però has de fer un balanç: els necessites, però saps que no tenen ànima". Després de dècades dedicant-s'hi, un dia va fer la tria contrària, després que morís la seva mare i s'adonés que la vida és massa curta, apunta. "La indústria del cine també és negoci, però va més enllà." Té el poder de canviar el que la gent pensa, puntualitza l'actriu.

Última pregunta obligada: potser un dia rodarà a Andorra, o una història andorrana? "Mai pots dir mai."